

Кемерон, який відразу після свого призначення вибрав собі в заступники лідера ліберал-демократів Ніка Клегга.

Головними пунктами програми консерваторів є скорочення зайвого фінансування соціальних програм і ролі держави в економіці, відповідальніше витрачання державних коштів, заохочення приватної підприємницької ініціативи, захист традиційних сімейних цінностей, прийняття закону про обов'язкове винесення на референдум будь-якого рішення про передачу владних повноважень від Великобританії до Євросоюзу.

Розглядаючи шляхи еволюції політичних систем розвинених країн Європи, можна констатувати, що всі вони, з одного боку, є ліберально-демократичними, а з другого – мають безліч відмінностей. Разом з тим, будучи породжені схожими соціально-економічними умовами, релігіями, культурами, традиціями, ці політичні системи забезпечують ефективний розвиток економіки, а також один з найвищих у світі ступенів прав і свобод для своїх громадян. шлях, пройдений розвиненими західноєвропейськими країнами (Франція, Німеччина, Великобританія) у вдосконаленні своїх політичних систем, є безцінним досвідом для країн, що перебувають у транзитивному стані – від тоталітаризму до демократії.

Список використаної літератури:

1. Гончарук В. Особливості двопартійних систем США та Великобританії /В. Гончарук // Вісник Київського національного університету імені Т. Шевченка. – 2011. - № 104. – С. 43 - 46.
2. Данильян О. Г. Особливості формування та вдосконалення політичних систем європейських країн (на прикладі Великобританії) / О. Г. Данильян // Державне будівництво та місцеве самоврядування – Випуск 20 – 2010. – С.48-59.
3. Лобанов В. Повышение эффективности работы органов местной власти: опыт Великобритании / В. Лобанов, Д. Садлер. – Режим доступа: <http://www.ptpu.ru>
4. Соколов А. Особенности современной политической системы Великобритании /А. Соколов // Наукові праці. Серія «Політичні науки». – 2006. – Вип. 41, Т. 54. – С. 160-164.
5. Черінько І. Реформування Палати лордів Великобританії в контексті політики лейбористського уряду Тоні Блера. / І. Черінько – К.: Інститут української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського, 2006.– 37 с.

Шевчук Ю.О.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА УКРАЇНИ ІНТЕРЕСИ І ПРІОРИТЕТИ

У статті висвітлюється становище, інтереси , пріоритети зовнішньої політики України. Також розповідається про багатосторонню дипломатію, а саме активна участь в ООН та СНД.

Ключові слова: Зовнішня політика; національні інтереси ; двосторонні міжнародні відносини ; співробітництво в Європі; ООН та універсальні міжнародні організації.

Україна займає вигідне геополітичне становище між Заходом і Сходом. Проте само по собі вигідне геополітичне становище автоматично не забезпечує вигоди для країни. Це повинна робити зовнішня політика країни.

З початку проголошення незалежності Україна взяла курс на набуття статусу позаблокової, без'ядерної держави. На першому етапі становлення незалежності України забезпечило їй підтримку з боку світової громадськості і дистанціюванні від Росії.

2 липня 1993 р. ВР України затвердила "*Основні напрями зовнішньої політики України*". Цей документ визначає базові національні інтереси України і завдання її зовнішньої політики, містить засади, на яких реалізується зовнішньополітична діяльність нашої держави.

Базовою вимогою у здійсненні зовнішньої політики України є якнайповніше і якнайефективніше забезпечення національних інтересів країни.

Національні інтереси України у сфері міжнародних відносин становлять три основні групи:

- стратегічні та геополітичні інтереси, пов'язані з забезпеченням національної безпеки України та захистом її політичної незалежності;
- економічні інтереси, пов'язані з інтегруванням економіки України у світове господарство;
- регіональні, субрегіональні, локальні інтереси, пов'язані із забезпеченням різноманітних специфічних потреб внутрішнього розвитку України.

Засади зовнішньої політики України відображені також в Конституції (Основний Закон) України. Так у розділі 1, ст. 18 сказано: "Зовнішньополітична діяльність України спрямована на забезпечення мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства та загально визнаними принципами і нормами міжнародного права".

Україна здійснює активну, гнучку і збалансовану зовнішню політику на таких головних напрямках:

1. Розвиток двосторонніх міждержавних відносин.
2. Розширення участі в європейському регіональному співробітництві.
3. Співробітництво в рамках Співдружності незалежних держав.
4. Членство в ООН та інших універсальних міжнародних організаціях.

Пріоритетними стратегічними напрямами у сфері двосторонніх відносин є активний розвиток політичних, економічних, науково-технічних, культурних та інших стосунків з такими групами держав:

1. Двосторонні міждержавні відносини

- а) прикордонні держави
- б) західні держави - члени ЄС та НАТО
- г) держави Азії, Азіатсько-Тихоокеанського регіону, Африки та Латинської Америки

2. Регіональне співробітництво в Європі

Зовнішньополітичні зусилля України мають бути постійно спрямовані на розвиток європейського регіонального співробітництва у всіх сферах з метою зміцнення своєї державної незалежності та ефективного забезпечення національних інтересів.

Пріоритетним регіональним напрямом зовнішньої політики України є її діяльність в рамках Ради з безпеки і співробітництва в Європі

3. Співробітництво в рамках Співдружності незалежних держав

Україна як одна із засновниць Співдружності незалежних держав розвиває співробітництво з країнами - учасницями СНД відповідно до положень Угоди про Співдружність незалежних держав із Застереженнями до неї, зробленими Верховною Радою України.

Участь України в СНД відкриває можливість для вирішення на міжнародно-правових засадах питань, пов'язаних з правонаступництвом колишнього СРСР, є вагомим чинником стабілізації міжнародного становища України і забезпечення її політичної безпеки.

4. ООН та універсальні міжнародні організації

Участь України у всесвітніх міжнародних організаціях створює реальні можливості для взаємодії практично з усіма державами світу в рамках багатосторонньої дипломатії. Членство в них доповнює і розширює двосторонні та регіональні механізми забезпечення фундаментальних національних інтересів України, відкриваючи доступ до світового досвіду, інформації, статистики, експертних послуг, джерел технічної та фінансової допомоги. Всесвітні міжнародні організації сприяють підвищенню ролі і впливу Української держави в світі. Через членство в них Україна бере участь у формуванні архітектури світового правопорядку, вирішує проблеми гарантій своєї національної безпеки.

Пріоритетним напрямом діяльності України у всесвітніх міжнародних організаціях є активна участь в ООН та її спеціалізованих установах.

Список використаної літератури:

1. Зовнішня політика України: реалії та перспективи (виступ Удовенка Г., 13 грудня 1995 р.) // Політика і час. - 1996. - N1. - С. 9.
2. Кравчук Л. Нова Україна в новій Європі // Політика і час. - N2. -1993. - С. 4.
3. Лещенко Л., Пащук В. На вістрі великої політики // Політика і час. - 1993. - N8. - С. 19.
4. Литвин В. Зовнішня політика України: від адаптації до конкретних дій // Віче. - 1993. - N3. - С. 59.
5. Маркус В. Атрибут самостійної держави. Зовнішня політика сучасної України: деякі принципи та актуальні проблеми // Політика і час. - 1993. - N2. - С. 49.
6. Осадчук Б. Солом'яний вогонь ідей і швидкий попіл забуття. Укр. Зовнішня політика. Погляд з-за кордону // Час-тайм. - 17 січня. - С. 8.
7. Пирожков С. Бажані орієнтири і реальні можливості // Політика і час. - 1994. - N5. - С. 22.
8. Стан і перспективи української зовнішньої політики (виступ Кучми Л. 15 липня 1996 р.) // Політика і час. - 1996. - N8. - С. 3.
9. Султанівський П. Для нас це аж ніяк не шляхопровід (китайська складова української зовнішньої політики) // Політика і час. - 1996. - N11. - С.32.

Шевчук Ю. А.

ДЕРЖАВНИЙ УСТРІЙ НІМЕЧЧИНИ

У статті на основі аналізу законодавчих актів досліджуються особливості державного устрою Німеччини.